

I Almindelighed ville naturligvis baade Befalingsmænd og Betjente selv kunne forskaffe sig Logis. Smidlertid vil det, naar det under ekstraordinære Forhold maatte blive nødvendigt at samle en større Styrke paa eet Sted, dog kunne være forbundet med Vanskeligheder, at skaffe Mandstabet Kvarter, og bør saadant da kunne forlanges efter de for Militæretaten givne Regler.

Da Kjøbenhavns Kommune ikke som Landets andre Kommuner vil opnaa nogen Lettelse ved Oprettelsen af det nye Politi, turde det være billigt, at Kjøbenhavn erholder det Staden ifølge § 17 i Lov af 11te Februar 1863 tilkommende aarlige Beløb fra Statskassen forhøiet. Smidlertid bør dette yderligere Tilfud knyttes til den Betingelse, at Kommunen til enhver Tid giver sit Politi en tidsvarende Størelse. (Lovforslagets § 9).

Med Hensyn til Lovforslagets øvrige Detail henvises til dette.

Udvalgets Mindretal (Madsen og E. Nielsen) kan ikke være enig i, at der i Oktober 1885 „var tilstrækkelig Anledning for Regjeringen til at oprette et militært Gendarmerikorps“ og endnu mindre, at der var nogen paatrængende Nødvendighed for et saadant Skridt. At den foreløbige Finantslov af 1ste April 1885 maatte bringe en stærk Ophidselse i Sindene, var ikke mer, end hvad selv Regjeringen havde ventet, naar den i den allerunderdangste Forestilling af samme Dag udtaler, at „det vil ikke kunne undgaaes, at Uro og Gjering vil blive en Følge af, at en regelmæssig Finantslov ikke kommer i Stand.“ Naar Flertallet derfor henviser til den Bevægelse, der var oppe i Befolkningen i Foraaret 1885, som gaaende ud paa „at gjøre Modstand mod de lovlige Autoriteter“, saa har vi en anden Opfattelse heraf. Men i hvert Fald skulde man antage, hvad ogsaa Flertallet selv synes at erkjende, at mulige Farer i den Henseende maatte være afværge ved den foreløbige Lov om

Anskaffelse af Vaaben. Heller ikke kunne vi erkjende, at der i det Hele var en „stigende Tilbøielighed til Tumult og Vold“, saaledes at der overhovedet skulde være Fare for, at det paa normale Forhold beregnede Politi skulde blive overvældet. Vi kjende nemlig intet Exempel paa, at det stedlige Politi noget Steds har været utilstrækkeligt til selv ved meget store Møder og Sammenkomster at overholde fornøden Ro og Orden.

Vi kunne derfor ikke skjønne, at Gendarmerne have haft nogen særlig Opgave at løse og endnu mindre, at denne er løst tilfredsstillende. Dvertimod er det vor For- mening, at i Stedet for, at Gendarmernes Tilværelse har bidraget til „at forhindre saadanne betydelige Forstyrrelser af den offentlige Sikkerhed, Ro og Orden, som navnlig kunne opstaa, hvor et større Antal Mennesker ere samlede“, saa har deres Tilværelse netop virket i modsat Retning, og mer end noget Andet virket forstyrrende med Hensyn til Ro og Orden.

At Gendarmene med Hensyn til Polititjeneste isvrigt skulle have ydet Politimestrene virksom Hjælp i Retning af at tilveiebringe god Politiorde, kunne vi ikke erkjende. Navnlig tro vi ikke, at de kunne, som Flertallet mener, have bidraget „paa en virksom Maade til Forbrydelsers Eftersporing“, særlig af den Grund, at de staa fremmede og isolerede i Befolkningen og nyde alt Andet end Tillid hos denne. I den Henseende er det vistnok umistkjendeligt, at det stedlige Politi over alt vil kunne gjøre langt mere Nytte.

Vortset fra Spørgsmaalet om, hvorvidt den foreløbige Lov af 27de Oktober 1885 om et militært Gendarmerikorps har fundet sin Afgjørelse ved Forskæstelsen i det andet Thing, fremtræder Flertallets Endringsforslag til ovennævnte foreløbige Lov som et Lovforslag, der skal have Gyldighed i Fremtiden. Vi skulle af Hensyn hertil om dette Flertallets Forslag bemærke Følgende:

Vi kunne ikke indse Nødvendigheden af et saadant Forslag deri, at man „bør i et